

Sfântul Vasile de Ostrog

Minuni contemporane
(după anul 1968)

Traducere din limba rusă:
Corina-Alexandra Vînă

Vindecarea unei boli a coloanei vertebrale

În luna februarie a anului 2002, Ieromonahul Spiridon de la Mănăstirea Ostrog a dat mărturie despre o vindecare în fața doamnei Hagi-Elka Iovanovici, care a lăsat mănăstirii această însemnare:

„Numele meu este Miloș Ianici. În anul 1974, m-am chinuit foarte mult din cauza herniei de disc. M-am tratat la Belgrad, iar medicii mi-au spus că niciodată nu trebuie să ridic o greutate mai mare de 5-6 kg. După ce am ținut post, m-am dus la Sfântul Vasile, unde mi s-a citit o rugăciune în fața sfintelor moaște. Am întrebat când ar trebui să mă simt mai bine și mi s-a spus că acest lucru poate să se petreacă imediat, pe drum spre casă, sau după ce ajung acasă. Când m-am întors acasă, boala a încetat. Medicul nu credea că m-am vindecat, dar l-am convins că mă simt minunat. De vreme ce m-am făcut bine, pot din nou să ridic greutatea”.

Sfântul cheamă la Ostrog și îndrumă în alegerea drumului în viață

Zorița Jutici din Petnița (aproape de orașul Valievo) a dat mărturie scrisă în fața starețului Mănăstirii Ostrog despre această minune:

„Jikița Ninkovici din Petnița a avut o descoperire dumnezeiască. Când stătea culcat în camera sa, a văzut chipul unui stareț pe un perete și a auzit un glas minunat, care a pronunțat tainic: «Vino aici! Vino aici!» În acea vreme, el nu era interesat

de credința ortodoxă, auzind prima dată de Sfântul Vasile de Ostrog în anul 1973, în Germania, de la un albanez-musulman, care i-a spus că Sfântul Vasile îi ajută, într-adevăr, pe toți cei ce vin la dânsul cu credință. După cum a povestit Jikița, el a simțit că această descoperire minunată este legată de Sfântul Vasile și a înțeles-o ca o chemare de a vizita Mănăstirea Ostrog.

În iulie 1976, ne-am îndreptat spre Ostrog. Jikița și-a dorit să se roage lui Dumnezeu și Sfântului Vasile pentru fericire, sănătate, și mai ales, după divorțul de soție, pentru a-și găsi o soție vrednică. În aprilie 1977, el a cunoscut-o pe viitoarea soție, cu care s-a cununat în luna iunie a aceluiași an. În iunie 1978, li s-a născut primul copil, iar în 1983, cel de-al doilea. Amândoi au fost recunoscători lui Dumnezeu și Sfântului Vasile pentru căsătoria fericită. În ultimii 15 ani, Jikița s-a dedicat picturii de icoane”.

Vindecarea mâinii care urma a fi amputată

Radomir Tomici s-a născut la Donii Vakuf (Bosnia și Herțegovina), pe 13 martie 1969, iar acum locuiește în Germania, în orașul Villingen. A dat mărturie scrisă despre minunea petrecută cu el:

„Pe când aveam nouă ani, mi-am rupt mâna stângă în zona cotului. Fractura a fost atât de puternică, încât doi ani am mers din doctor în doctor, dar fără rezultat. După ultima operație nereușită am ajuns până acolo, încât ar fi trebuit să-mi fie

amputată mâna până la cot, pentru a se pune proteză. Înainte să ne pregătim de amputarea mâinii, părinții au hotărât să mă ducă la un vraci, care se pricepea la fracturi. Acest om era catolic. El mi-a analizat cu atenție fractura și a încercat să facă ceva, dar, în cele din urmă, a spus că, fără îndoială, există vreun păcat din cauza căruia nu poate să mă vindece. Ne-a sfătuit să mergem împreună cu o bătrână la un sfânt – fie la Sfântul Ivo¹, fie la Sfântul Vasile. Drumul până la Ostrog a fost lung, și mama mi-a cumpărat o jucărie, dar nu puteam să mă joc cu ea, deoarece pentru aceasta trebuia să am ambele mâini sănătoase.

Am ajuns la Ostrog și, după ce mi s-au citit rugăciuni lângă sfintele moaște, am mai rămas aici încă o jumătate de zi. Mâna mea se afla în aceeași stare; nu îmi simțeam degetele, ele îmi erau parcă străine. Înainte de întoarcerea acasă, am hotărât să luăm o gustare la o cafea. Mama stătea la o masă vizavi, iar bătrâna aceea, care se afla cu noi, stătea în dreapta mea. În timp ce mâncam, dintr-odată, mama a scăpat lingura și cuțitul din mână și a țipat: «Radomir, fiule! Tu mănânci cu mâna stângă, deși ești dreptaci!» Am plâns de fericire, mulțumind Sfântului Vasile. Când am crescut, am învățat să construiesc, și lucrez acum pe șantier. De atunci, niciodată nu am simțit vreo schimbare în rău a

¹ În perioada stăpânirii turcești, Sfântul Ivo a apărut sfintele moaște ale Sfântului Vasile de Ostrog, ferindu-le de profanare. (*nota trad.*)

sănătății, sau vreo oboseală. Slavă și laudă Sfântului Vasile!”

Un bolnav din copilărie de paralizie cerebrală a început să meargă și să vorbească

La 27 martie 2003, Radovan Markovici din Vinci a dat mărturie scrisă în fața starețului Mănăstirii Ostrog despre minunea petrecută cu el:

„Am suferit de paralizie cerebrală din copilărie. Nu puteam nici să merg, nici să vorbesc. Mătușa mea m-a dus la Sfântul Vasile în anul 1981, pe când aveam șase ani și jumătate, și m-a lăsat peste noapte lângă sfintele moaște. Primul pas l-am făcut după cea de-a treia noapte. Eram foarte copleșit de faptul că mă aflam într-un loc sfânt. În timpul nopții m-am ridicat și am pășit. Acesta a fost primul pas din viața mea. De atunci merg, cu greutate, într-adevăr, dar acum pot să fac totul singur. La două săptămâni după pelerinajul la mănăstire, cu mila lui Dumnezeu, am început a vorbi, și de atunci vorbesc, cu greu, dar limpede.

După ce m-am însănătoșit, am terminat cu rezultate excelente o școală specială la Belgrad, am învățat o meserie, iar acum realizez chei. Adeseori vin la Ostrog cu pelerini. Am stat șapte zile la Mănăstirea Hilandar din Sfântul Munte Athos, de praznicul închinat icoanei Maicii Domnului «Trihirusa». De fiecare dată când mă apropii de sfintele moaște, dintr-odată mă simt mai bine. Merg regulat la biserică și vizitez mănăstiri. Tot ce înain-

te îmi era greu în viață, acum îmi este mai ușor. Nu am nici mamă, nici tată. Mă lupt pentru viața mea, muncesc și mă întrețin singur. Dar nu mă simt singur, deoarece cred în Sfântul Vasile. Sfântul m-a ajutat cel mai mult. Mă duc adeseori la el, deoarece șoferii evlavioși ai autobuzelor cu pelerini mă duc gratis la Ostrog”.

Soților neroditori li se dăruiește moștenitor

Doamna Liliana din Belgrad, care a vizitat Mănăstirea Ostrog la 27 iulie 2000, împreună cu soțul său, Draghiș, și copiii, Igor și Alexandra, a mărturisit despre această minune cu adâncă mulțumire și rugăciune adusă Sfântului Vasile, ca să îi ajute întotdeauna.

„Eram căsătorită de unsprezece ani, dar nu aveam copii, în ciuda dorinței imense de a deveni mamă. M-am dus peste tot la medici, dar am primit de la ei unul și același răspuns: eu și soțul suntem perfect sănătoși și nu se știe de ce nu avem prunci.

La începutul lunii mai a anului 1983, am avut un vis neobișnuit: am văzut în întuneric o scară cu trepte din piatră, pe care stătea o persoană duhovnicească necunoscută mie – un preot sau monah cu barba albă și lungă. Mi-a spus că am trei zile pentru a veni la el la biserică să mă rog, apoi voi dobândi copii. Când m-am trezit, nu am putut să înțeleg deloc despre ce biserică este vorba. Dorind să aflu acest lucru, am început să răsfoiesc ghidurile mănăstirilor și, în sfârșit, deplin convinsă, am dedus că este Mănăstirea Ostrog. Am plecat imediat

la drum și am stat la mănăstire o noapte și două zile. Tot timpul m-am rugat cu ardoare și sinceritate Sfântului Vasile să mă ajute. La două săptămâni după întoarcerea în Belgrad am rămas însărcinată, și pe 30 martie anul următor am născut-o pe fiica Alexandra. De atunci, când avem posibilitatea, venim cu toții la mănăstire, pentru a-i mulțumi Sfântului Vasile”.

Sfântul dăruiește copil soților neroditori

La 28 februarie 2005, Slavka Vasici din Sremnița, care locuiește acum aproape de Belgrad, a dat mărturie scrisă despre cum Sfântul Vasile i-a dăruit urmași:

„Mergeam de mult timp pe la doctori, la oameni renumiți, dar nu puteam avea copii și nu-mi mai rămăsese nicio nădejde. Nu fusesem la biserici și mănăstiri înainte. O femeie din Bielo Polie, cu numele Draghița, care 21 de ani nu a avut copii, a auzit de nefericirea mea și m-a rugat prin intermediul fratelui meu, să mă duc la ea. Ea și fratele meu lucrau la aceeași întreprindere. Timp de câteva luni fratele a insistat să merg la ea, pentru că eu nu doream să merg, gândind că nu mă va ajuta cu nimic. Într-un final, m-a convins. Când m-am dus la Bielo Polie, aceasta m-a sfătuit să merg la Mănăstirea Ostrog pentru a mă închina Sfântului Vasile de Ostrog și pentru a-i cere ca Domnul să îmi dea prunci.

Am plecat cu soțul meu spre Ostrog. La Mănăstirea de Sus l-am întâlnit pe părintele Lazăr.

Acesta ne-a întâmpinat cu bunăvoință și ne-a întrebat dacă suntem botezați. Soțul meu era, dar eu nu. Părintele Lazăr a spus că trebuie să mă botez, apoi a întrebat care este scopul venirii la Ostrog. I-am povestit totul. Atunci, părintele Lazăr ne-a botezat imediat pe mine și pe sora mea Sonia, care era și ea cu noi. După aceea, mi-a spus: «Dacă nici peste un an nu vei avea copii, să vii, îți voi citi rugăciune pentru dezlegare de nerodire». Prin aceasta mi-a dat de înțeles că voi avea un copil, dar nu puteam pricepe asta atunci. La șase luni după călătoria la Ostrog am rămas însărcinată. L-am născut pe fiul Milan, care are acum deja 21 de ani, chiar înaintea praznicului Sfântului Nicolae. Mai târziu, am venit la Sfântul Vasile împreună cu soțul și fiul, pentru a-i mulțumi pentru că mi-a dăruit bucuria de a fi mamă. Când am ajuns la Ostrog, părintele Lazăr ne-a recunoscut, s-a apropiat și mi-a spus: «Pe unul îl vezi, pe altul îl porți!» Eu i-am răspuns: «I-am adus pe amândoi și nu port pe niciunul!», fără a înțelege ce voia de fapt să spună. S-a așezat lângă noi, l-a luat pe Milan, l-a așezat pe genunchi și l-a sărutat, apoi s-a adresat din nou către mine: «Slavka! Iată primul tău fiu, iar pe cel de-al doilea îl porți în pânțele!» Pe atunci nu știam și nu puteam presupune că port încă un copil în pânțele! După opt luni, în mai 1988, l-am născut pe cel de-al doilea fiu, Ivan. De atunci, adeseori vizităm cu toții Mănăstirea Ostrog și-i mulțumim Sfântului Vasile. Le doresc tuturor oamenilor doar un singur lucru: să viziteze această mănăstire minunată și pe acești

oameni buni, care locuiesc aici. Familia mea și eu suntem veșnic recunoscători Sfântului Vasile”.

Sfântul mijlocește un copil pentru soții neroditori

Vinka Tomovici din Peci a lăsat la arhiva mănăstirii mărturia sa:

„Eram căsătorită de 15 ani, nu aveam copii. Odată, am visat că ocrotitorul meu în fața lui Dumnezeu este Sfântul Vasile. Am început să mă rog lui, iar la 24 aprilie 1989, Dumnezeu mi-a dăruit un copil, prin rugăciunile sale. Am botezat copilul la 12 mai, de ziua pomenirii Sfântului Vasile. Mai târziu, când au apărut probleme, am alergat la ajutorul său și m-a ajutat întotdeauna. Cred în Dumnezeu și în Sfinții Săi, și sfătuiesc pe oricare suferă în viață, să vină aici, la Ostrog; dar să țineți minte întotdeauna: mai înainte de toate, omul trebuie să vină cu inima curată, pentru ca Dumnezeu să-l ajute”.

Sfântul mijlocește la Dumnezeu un copil pentru încă o familie

Predrag Peksici, diplomat în agricultură, și soția sa, Zorița Peksici, din Priștina, au dat mărturie despre această minune prin următoarea însemnare, lăsată în mănăstire la 7 iunie 2001:

„În ciuda faptului că au trecut mulți ani, eu simt bucurie în suflet și recunoștință lui Dumnezeu

și Sfântului Vasile de Ostrog, pentru că au fost ascultate rugăciunile mele și ale soției mele, Zorița Peksici, deoarece în anul 1990 am devenit niște părinți fericiți. S-a născut fiul nostru, Cedomir. În vara anului 1991, am venit prima dată cu fiul nostru să mulțumim lui Dumnezeu și Sfântului Vasile pentru această mare milostivire față de noi. Acum avem trei fii: Cedomir, Iovan și Bogdan. Suntem recunoscători pe veci...”

Vindecarea unei tumori cerebrale

Verița Stanimirovici, din Krupnia, la 3 septembrie 2000, a lăsat la mănăstire o mărturie scrisă despre vindecarea tatălui său, Srecika. La dorința lui, ea a scris totul cu mâna sa, dar în numele lui.

„Am suferit de tumoare cerebrală până în anul 1989. Doctorii nu au putut să mă vindece, dar Preasfânta Născătoare de Dumnezeu s-a arătat soției mele în somn, spunându-i că trebuie să mergem la Ostrog, și Sfântul Vasile ne va ajuta. M-am vindecat după noaptea petrecută în rugăciuni lângă moaștele Sfântului Vasile de Ostrog, și de atunci nu m-a mai durut capul nici măcar o dată”.

Un copil s-a vindecat de strabism

În anul 2000, o mamă anonimă a lăsat la mănăstire mărturia sa scrisă despre vindecarea minunată de strabism a fiului său.